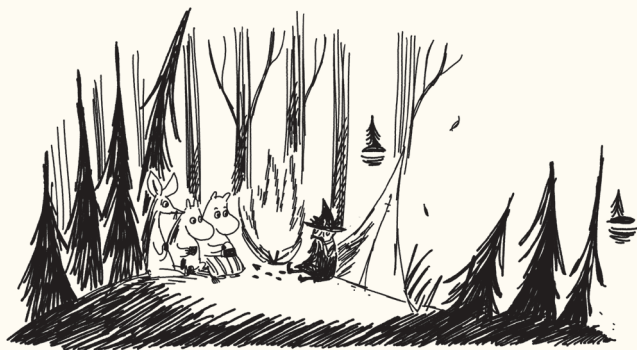

ALEX HARIDI • CECILIA DAVIDSSON • CECILIA HEIKKILÄ

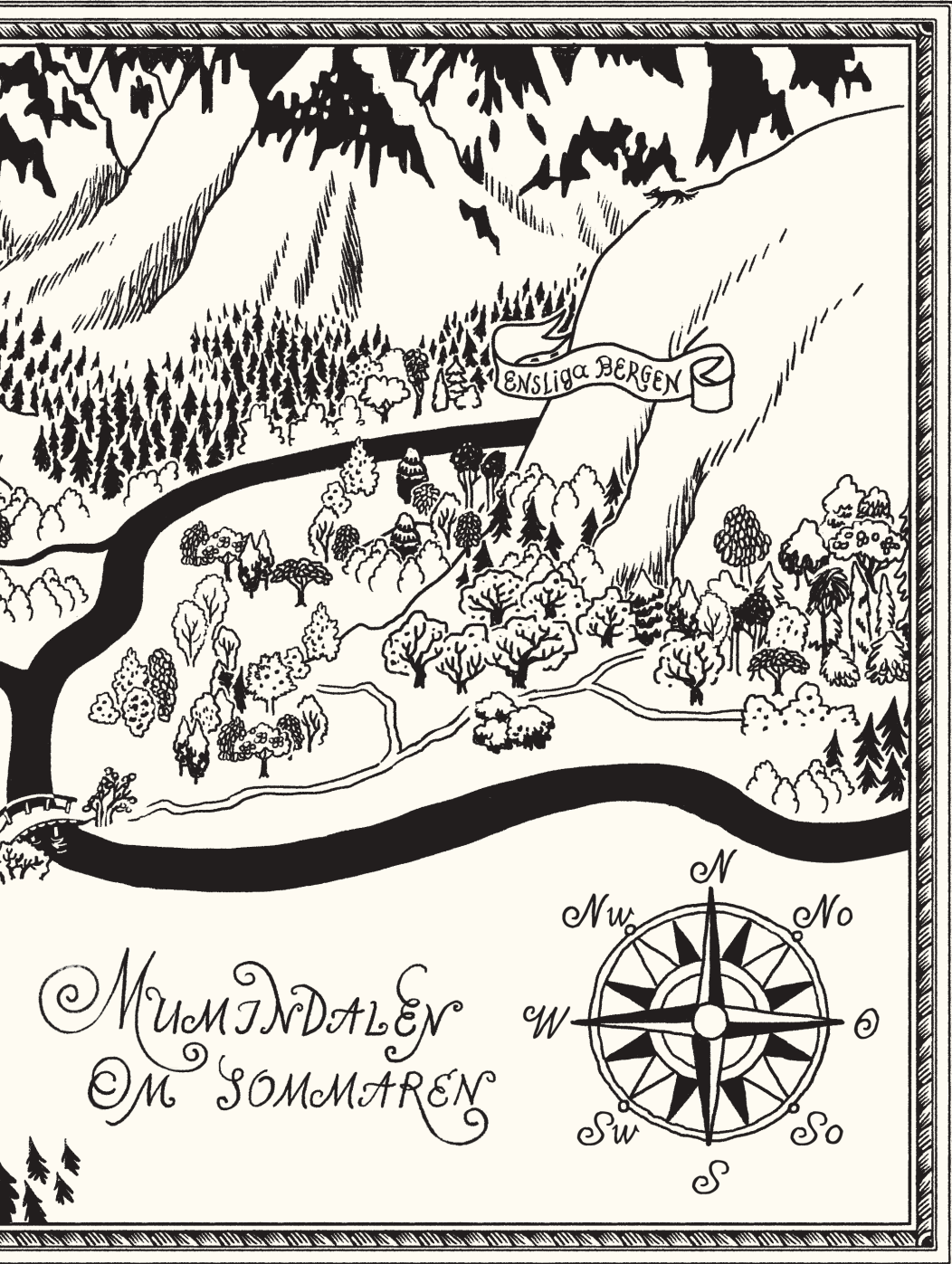
Efter en berättelse av Tove Jansson

VÄGEN TILL MUMINDALEN

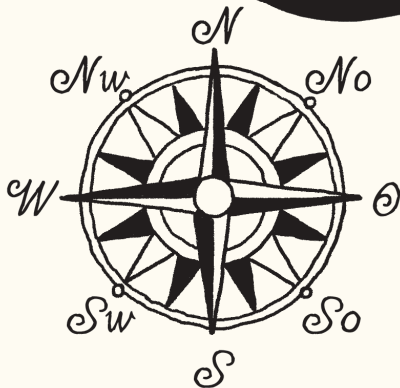
**BONNIER
CARLSEN**

ENSLIGA BERGEN

MUMINDALEN
OM SOMMAREN

Jmånga dagar hade Muminrollet och hans mamma vandrat i storskogens mörker. De var förfärligt blöta om tassarna och det var stökigt överallt, för det hade regnat i flera veckor och vattnet steg fortfarande. De var på jakt efter en torr och solig plats där de kunde bygga ett hus att krypa in i innan vintern kom.

– Jag fryser så otäckt, sa Muminrollet.

– Nu blir du säkert förkyld, sa mamman och tog fram ett par torra strumpor åt honom ur sin väska.

Muminroll tål som du vet inte alls köld. De trivs bäst i värmen från kakelugnar.

De fortsatte sin vandring längre och längre in i skogen.
Regnet smattrade och vinden ven över deras huvuden.

– Berätta nåt om pappa! bad Muminrollet.

Hans mamma tänkte en stund. Sen sa hon:

– Det var ett ovanligt mumintroll. Han ville alltid ut på äventyr. Aldrig trivdes han på samma ställe. Och så försvann han bara.

– Men tänk om vi hittar honom här i skogen, sa Muminrollet. Då skulle han väl bli glad?

– Det tror jag säkert, sa Muminmamman. Men det gör vi nog inte.

Och så grät hon lite.

Nu kom de in i storskogens allra djupaste del. Här var träden så höga och stod så tätt att det inte gick att se himlen. Här växte jätteblommor som lyste med ett eget ljus likt flämtande lampor.

– Finns det farliga djur här? viskade Mumintrollet ängsligt.

– Knappast, sa Muminmamman. Fast det är kanske bäst att vi går lite fortare i alla fall.

Plötsligt tog Mumintrollet tag i sin mammas arm.

– Titta! sa han, och han var så rädd att svansen stod rakt ut.

Ur skuggorna stirrade två ögon mot dem!

Men det var vänliga och nyfikna ögon, och kanske lite rädda också. De tillhörde ett djur med stora öron.

– Vad är ni för några? frågade djuret.

– Vi är mumintroll, svarade Mumintrollet. Jag hoppas att vi inte störde dig.

– För all del, sa djuret. Jag heter Sniff och jag satt här och kände mig ganska melankolisk över alla mina saker som försvunnit i översvämningen. Och så längtade jag efter sällskap. Har ni mycket bråttom?

– Ja, tyvärr, sa Muminmamman. Vi måste hitta en torr plats där vi kan bygga ett hus innan vintern kommer. Men du har kanske lust att följa med?

– Om jag har! sa Sniff och skuttade fram till dem.

Tillsammans gick de vidare, allt längre in i tystnaden och mörkret. Till slut kom de fram till ett glimmande svart vatten.

– Hu, det är träsket! sa Sniff. Dit vågar jag mig inte. Han såg sig oroligt omkring och viskade:

– Där bor Den Stora Ormen!

– Äsch, sa Muminrollet och ville visa sig modigt. Hur ska vi hitta solskenet om vi inte vågar oss över?

– Men då blir det på er egen risk! varnade Sniff.

Muminmamman lyfte upp Muminrollet och Sniff på ett stort näckrosblad. Alla tre stack svansarna i vattnet som paddlar och så styrde de rakt ut på träsket.

Under dem skymtade mörka varelser som simmade mellan trädrötterna. Det plaskade och dök, och snart kom dimman smygande över dem.

– Jag vill vända! sa Sniff.

– Var inte rädd, lilla vän, sa Mumintrollet med darrande röst. Vi ska sjunga nånting glatt och ...

I samma ögonblick hörde de ett väsande ljud ur mörkret och kände hur näckrosbladet gungade till.

– Paddla fortare! skrek Muminmamman.

De stack svansarna djupare ner och paddlade av alla krafter. Nu såg de Den Stora Ormen komma simmande bakom dem. Han såg elak ut och hans ögon var grymma och gula.

Odjuret var snart i kapp och öppnade sitt gap med den långa, dallrande tungan. Mumintrollet slog händerna för ögonen och väntade på att bli uppäten.

Efter en stund tittade han försiktigt fram mellan fingrarna. Ormen gapade skräckinjagande mot honom. Men den högg inte. Den lyssnade, alldeles stilla.

Då lyssnade Muminrollet också. Svagt hörde han musik.
Den kom från andra sidan av träsket.

Sen hände något mycket märkligt. Ormen vände sig
bort med ett ilsket väsande och gled ner i träsket igen.

– Det var det värsta! sa Muminrollet.

– Kom, så ser vi efter vem det är som spelar, sa Mumin-
mamman.

De paddlade in mot land. Och där, mellan de mörka trädstammarna, fick de syn på nånting som såg ut som en klargul sockertopp. Musiken kom där inifrån.

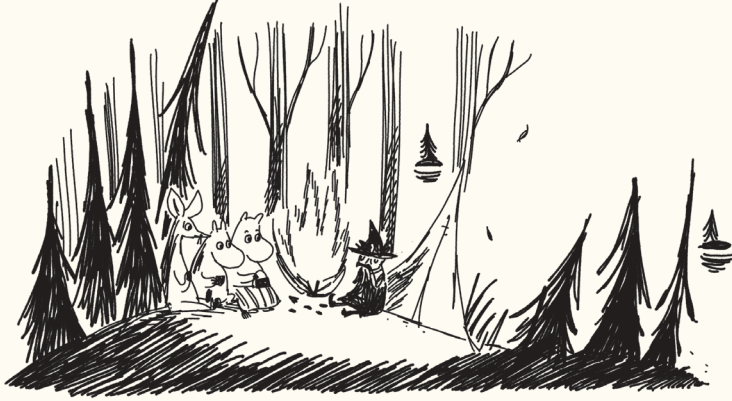
– Hallå? ropade Muminrollet försiktigt när han hoppade iland.

Musiken tystnade och ut ur det gula, som var ett tält, kom en mumrik i en gammal grön hatt och med en pipa i munnen.

– Jag är Snusmumriken, sa han. Inte råkar ni väl ha lite kaffe med er?

– Jo, svarade Muminmamman, för i sin väska hade hon både det ena och det andra: kaffe och socker och torra strumpor och magpulver.

Snusmumriken lyckades göra upp en värmande brasa under de stora trädkronorna och satte på kaffe.

– Bor du här alldeles ensam? frågade Muminrollet med rösten full av beundran.

– Jag bor lite här och var, svarade Snusmumriken och plockade fram fyra kaffekoppar. I dag råkar det vara här, i morgon nån annanstans. Vart är ni på väg?

– Vi letar efter en torr plats där vi kan bygga ett hus innan vintern kommer, sa Muminmamman.

– Du kan bo med oss om du vill! sa Muminrollet.

– Vad ska jag med ett hus till när jag har skogen? sa Snusmumriken.

– Men vad gör du med alla dina saker? frågade Sniff.

– Jag har inte så mycket. Allting blir svårt när man vill äga saker som man måste hålla reda på, sa Snusmumriken. Och så plockade han fram sitt munspel och spelade en visa som de aldrig hade hört förut.

Sen började Muminmamman berätta om hur det var när hon var liten, på den tiden då mumintroll bodde hemma hos människorna. Mest bakom deras kakelugnar.

– Några av oss finns nog kvar där än, sa Mumintrollets mamma. Där folk ännu har kakelugnar som de eldar i. Element trivs vi inte med.

– Visste människorna av att vi fanns då? frågade Mumintrollet.

– Somliga, sa hans mamma. De kände oss mest som ett kyligt vinddrag i nacken ibland när de var ensamma.

Den natten fick de sova i Snusmumrikens tält. Mumintrollet låg alldeles bredvid sin mamma och lyssnade till grodornas sång ute i träsket. Natten var full av ödsliga och sällsamma ljud och det tog lång tid innan de somnade.

På morgonen tog de avsked av Snusmumriken.

– Kom gärna och hälsa på i vårt hus, sa Muminmamman. Jag lovar att bjuda på pannkakor.

– Den som lever får se, sa Snusmumriken.

Mumintrollet kände sig sorgset och allvarligt. Hur skulle hans nya vän hitta dem igen, när de inte själva visste vart de skulle?

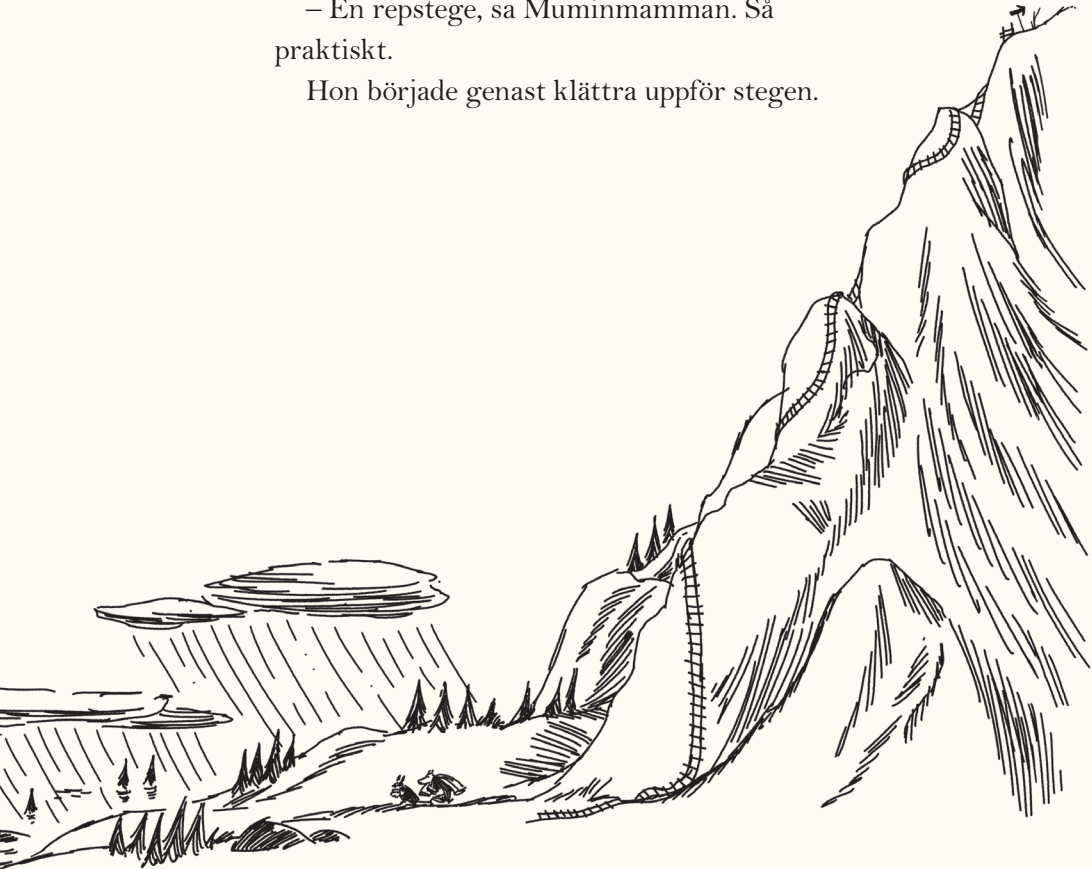
Det klafsade om deras tassar när de fortsatte sin vandring. Då och då mötte de andra varelser på flykt undan regnet. Stigen höjde sig mer och mer och slutligen reste sig berget brant upp, så högt att de inte kunde se var det slutade.

– Däruppe är det nog solsken, sa Sniff längtansfullt. Jag fryser om svansen!

– Vad är det där? frågade Muminrollet och pekade på något som hängde ner utmed bergväggen.

– En repstege, sa Muminmamman. Så praktiskt.

Hon började genast klättra uppför stegen.

Mumintrollet, Muminmamman och Sniff såg sig hänfört omkring när de kommit ända upp. Framför dem bredde en underbar trädgård ut sig. Träden var fulla av frukter och blommor som gnistrade i alla färger och under dem låg glänsande vita snöfläckar i gräset.

Mumintrollet sprang fram för att krama en snöboll. Men när han körde händerna i snön kändes den konstig. Det var visst inte snö utan glass! Och det gröna gräset som brast under hans fötter var gjort av spunnet socker.

– Grön limonad! skrek Sniff som lutat sig ner för att dricka ur en bäck. Det är inte alls vatten, det är limonad!

Muminrollets mamma gick rakt fram till en bäck som var alldeles vit, för hon hade alltid tyckt mycket om mjölk.

– Här stannar vi! skrek Muminrollet och Sniff.

– Ja ja, barn, sa Muminmamma. Det skadar kanske inte att stanna ett litet tag.

Och så la hon sig ner för att vila.

När Muminmamman vaknade igen hörde hon en väldig jämmer och förstod genast att det var hennes mumintroll som hade fått ont i magen. Den hade blivit alldeles rund av allt han hade ätit.

Sniff hade fått tandvärk av karamellerna, och klagade ännu värre.

Muminmamman grälade inte, utan tog upp två pulver ur sin väska och gav dem var sitt.

– Det här är ingen plats för mumintroll, sa hon bestämt. Inte ens solskenet är på riktigt.

När Mumintrollet och Sniff tittade på solen märkte de att det verkligen inte var den riktiga, utan en stor lampa med fransar av gullpapper.

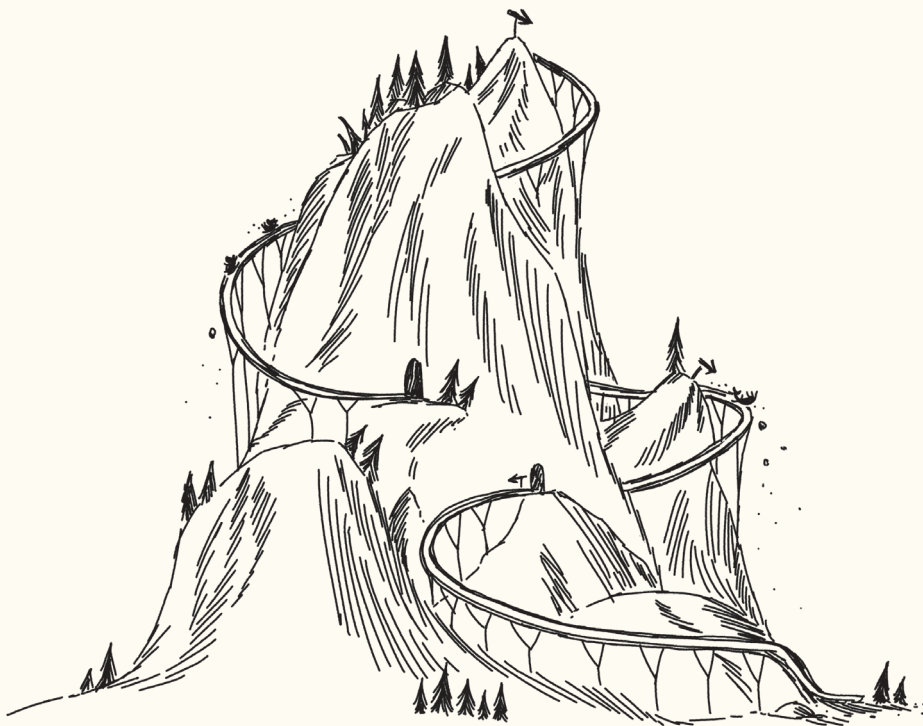
– Jag tyckte väl att den lyste lite konstigt, sa Sniff och rynkade på nosen.

– Ja, nu är det dags att vi kommer ner härifrån, sa Mumintröllets mamma. Och så tog hon Mumintröllet vid ena handen och Sniff vid den andra och gick raskt genom sockerträdgården. Till slut kom de fram till en lång rutschkana.

– Så praktiskt, sa Muminmamman.

De satte sig i en liten vagn och åkte genom hela berget i en svindlande fart tills de kastades ut på andra sidan.

PLASK!

De hamnade rakt i en stor och rasande flod som svämmat över alla sina bräddar. Innan de visste ordet av hade en stor våg kastat dem upp på stranden. Det gick så fort att de nästan inte hann bli rädda.

– Var är solen? gnällde Sniff när han kände det envisa regnet smattra mot huvudet.

– Bakom de mörka molnen, suckade Muminmamman.

I skenet från blixterna såg Sniff att vattnet var fullt av skimrande saker som flöt omkring.

– Titta! ropade han. En skatt!

Han sprang fram till floden och fiskade upp skatten.

– Äsch, det är bara en gammal flaska, sa Sniff besviket.

– Men ser ni inte, sa Muminmamman allvarsamt. Det här är nåt mycket märkvärdigt, det är en flaskpost. Det ligger ett brev därinne.

